

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 ft — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET
 hová a lap szerkesztésével
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi föl

A parlamentarizmus elfajulása.

Pécs, 1896. január 22.

A kormányparti sajtó állandó vessző-paripáját a „parlamentarizmus elfajulása“ képezi, és szidja az ellenzékot, hogy a sok beszéddel akadályozza a kormányt és pártját a komoly munkában, a heves támadásokkal pedig alásúlyozza a parlament tekintélyét.

Nézzünk hát szemébe egyszer ennek kedvenc kormányparti frázisnak és vizsgáljuk, hogy mi az oka parlamenti állapotaink elfajulásának, mert az tény, hogy parlamentünk beteg, sem befelé akcióképessége, sem kifelé tekintélye nincsen.

A kormánypart ideálja persze az olyan ellenzék lenne, a mely kisebbségének érzetében előre lemondana minden küzdelemről. Mire való — szokták mondani — az a nagy parlamenti szónoklás, azt tudhatják az ellenzéki szónokok, hogy azzal a kormányparttról egyetlen szavazatot sem fognak elhódítani; egy szolid parlamentben elég lenne az ellenzékéről egy szónok, a ki jelezné röviden pártja álláspontját, legfőleg a részletek tárgyalásánál adja elő egyik-másik ellenzéki képviselő életre való eszméit, ha ilyeneket a javaslat előnyére értékesíthetni vél, de ezt is természetesen a kellő respektussal a kormány és a többség iránt, mert ezeké a hatalom és dicsőség, az ellenzék pedig csak arra szorit-

kozzék, hogy megadja a parlamentnek a külső formát.

Ez a többség szája ize szerint való komoly munka: törvénygyártás gőzerővel, hogy még a lélekzetvétel is paragrafusokkal szabályozva történhessék, mert ők csak az egyes évek törvénygyűjteményeinek vastagsága szerint itélik meg a törvényhozó működését; pedig a törvényhozás feladata nem sok törvény csinálni, hanem jót, ez utóbbiból azonban az utolsó husz esztendő alatt nem sokat láttunk produkálni.

S mi okozza, hogy törvényeink rosszak s alig hogy életbe léptek, mindjárt reparációra szorulnak? — Az, hogy a törvényhozói bölcsességet a kormánypart foglalta le egészen a maga számára, s az ellenzék részéről jövő minden javaslatot, legyen az bármily helyes, bármily életrevaló, mereven visszautasít, mert az indítványozó az ellenzékhez tartozik.

Tessék aztán az ellenzéknek részt venni a kormánypart ugynevezett komoly munkájában!

A mi az ellenzéki támadások heves voltát illeti, megengedjük, hogy az kellemetlen a kormánynak, meg a pártjának, de az éppen ebből a kellemetlen érzésből fakadt igazságtalan ráfogás, hogy a magyar parlament ellenzékei ebben a tekintetben túl mennének a megengedett határokon. Nézzünk csak körül a nyugateurópai u. n. művelt nemzetek parlamentjeiben, ott

még hevesebb, sokszor a tettelegességig menő támadásokat láthattunk, pedig hát nincs a világon parlament, a melynek ellenzéke nagyobb joggal támadhatna az eszközök minden válogatása nélkül, mint éppen a magyar.

Mi adja az elméletben a parlamenti többségeknek s a belőlük alakuló kormányoknak a tekintélyt, a mi tiszteletet parancsol még azoknak is, akik ellenzéki politikai irányzatnak hódolnak? — Egyedül csak az, hogy ők a kifejezői a nemzet többsége akaratának s ha a kisebbség tévesnek tartja is azt a politikai irányzatot, a mely mellett a nemzet többsége állást foglalt, azt az ország kormányzatára irányadoul el kell ismernie mindaddig, míg azt a többséget meg nem győzte politikájának helytelen volta felől. Az ellenzék működésének tehát az ily parlamentben az a feladata, hogy meggyőzze a nemzet többségét a saját elveinek helyessége felől s így a nemzeti közvélemény törvényes megnyilatkozásakor, a képviselő választáskor a többséget a maga részére meghódítsa.

De hát így van-e ez a magyar parlamentben? Hiszen maga a kormány hangoztatja, hogy az országgyűlési többség nem hű kifejezője a nemzet közhangulatának. Jól tudja mindenki, hogy Magyarországon az országgyűlési többséget a nemzeti közvélemény erőszakos elnyomásával csinálják, az ily többség pedig hijával van

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Bogdán szerelme.

Közönséges polgár szülőknek volt egyetlen leányuk Éva, a ki polgári származása dacára is — arisztokratikus szépség volt. Szép nyulánk termet, előkelő magatartás, hideg, de rendkívül érdekes arc, tüzes villogó szemek, feltűnően szabályos szép fehér kezek s valami bájos vonzó modor, mind arra predestinálták, hogy hódítson.

Ez előnyös tulajdonainak nem volt tudatában még akkor, a mikor megismerkedett Szöllős Bogdánal, a szegény törvényszéki irnokkal, aki előtt ugyan még a számár lajtorja sem állott, hogy azon magas polcra emelkedjék s a vasárnapi ruháin is erősen érzett a benzín szaga, hanem elég jó képű fiú volt, a mellett szelid s a leány szülői előtt, mint „hivatalbeli“ uri embernek meg volt a kellő respektusa.

A szülők nem voltak nagyralátók, de mégis titokban bevallották, hogy leányukat szivesebben adnák uri emberhez, mint iparoshoz, mert hát az ur mégis csak ur, a kinek a feleségét nem lehet olyan könnyen le „ténasszonyozni“ vagy épen „ifiaszoz-

nyozni“, mint tesszem azt, a szomszéd asztalosné ténasszonyt.

Bogdán amióta megismerkedett a szép Éva kisasszonnyal, mindig türelmetlenül várta a hivatalos órák végét. Nyomban lecsapta a pennát és megszüntetett minden további körmölést. Különben is szórakozott volt egy idő óta. A vén diurnista, Tintás Gedeon vette rajta észre ezt a változást és nem is késett tudtára adni. Pápaszemét feltolta a homlokára s kifüstölt fehér bajusza alól mogorván szólott:

— Bogdán, maga hol hagyta az eszét? Már megint kétszer írta le, hogy a „4519. számú megkeresésére hivatalos tisztelettel tudatjuk . . .“ Miért jár ma Bogdán kétszer egy uton?

Bogdán azonban nem törődött az eleven másológép zsörtölődéseivel, hanem levette az ironiai kabátját, melyen ezer és ezer tintasáv vonult keresztül, megrásta az utcai gérokját, lemosta a kezeit, zsebkendőjével letűtötte a port a cipőről s ment, mintha a szemét kivették volna.

Éva ilyenkor mindig a korzón sétált. Jó izlésű ruhái fokozták szépségét s egész sereg ifjú ember cihelődött a nyomában. Jól hallotta, amint egyik-másik így szólott:

— Jaj de szép! Eszem a szivét, de cukros baba!

Éva úgy tett, mintha nem hallaná és

külsőleg nyugodtnak látszott, de szíve erősen vert. Érezni kezdte, hogy igazuk van. Nagy-ravagya sugta, hogy többre született annál, minthogy egy kopott irnok felesége legyen, de még romlatlan lelke, talán ösztöne nyomában rápirított bűnös gondolatára. Aztán meg az a Bogdán olyan jó fiú. Fát lehet a hátán vágni. Eppen férjnek való. Megnyugodott sorsában és mosolyogva fogadta a lihegve érkező Bogdánt.

— Hol késett? kérdeste.

— Én, én . . . siettem, de . . . de nem tudom . . .

Egészen zavarba jött. — Es a szépség megbüvölte az ő egyszerű lelkét és sohaem tudott felelni neki. Csak nézte, csak imádtá.

Éva szülőit időközben váratlan anyagi csapás érte. A jómódu polgár szülők egy vesztett per áldozatai lettek. Gyermeük előtt eltitkolták szegénységüket, de Szöllős Bogdán urnak, midőn Éva nem volt odahaza, bevallották, hogy tönkrejutottak, hogy szegény emberek. Bogdán urat ez a körülmény éppen nem zavarta szerelmében.

— Dolgozni fogok mindannyiukért, — kiáltott s önkénytelenül le akarta vetni az utcai kabátját, hogy másoláshoz üljön. De még elég korán észrevette magát, — szépen összegombolkozott s szelidebb hangon folytatta:

annak az erkölcsi alapnak, a mely más parlamenti többségnek tekintélyt és tiszteletet szerez.

A mi ellenzékünknek nem az a feladata, hogy elvei számára a nemzet többségét meghódítsa, mert hisz jól tudja, hogy a nemzeti közhangulat mellette van, nálunk az ellenzéki működés végcélját csak az képezheti, hogy a valódi nemzeti közhangulat megnyilatkozásának akadályát, azt a magán érdekek dédelgetésére összeállított szövetséget, a mely a hatalmat kezébe kerítette, szétrebbentse s felszabadítsa a nemzetet annak fojtogató befolyása alól, hogy egyszer már szabadon követhesse lelke meggyőződését.

A nemzeti közakarat meghamisításával kieroszakolt többség pedig nem igényelheti ellenfeleitől azt a tiszteletet és meghajlást, a mire más parlamenteknek szabadon választott többségei joggal igényt tarthatnak. Használjon bár a magyar ellenzék az uralmon levő párt megbuktatására még oly kétségbeesett és szokatlan eszközöket, e miatt a mai többségnek a parlamentarizmus elfajulásáról panaszkodni joga nincs, mert abban rejlik a parlamentarizmus legnagyobb elfajulása, hogy a hatalom birtokában levő párt a szabad meggyőződés érvényesülésének vakmerő elnyomásával a nemzeti közakarat ellenében a saját érdekei számára kieroszakolja a többséget a parlamentben.

Természetes, hogy az ily többség első sorban a maga privát érdekeinek kielégítésére fordítja a kezébe került hatalmat, a minek ismét az a következménye, hogy a színekurákat hajhászó konclesők, a vicinális gseftelők oly tömegesen ütnek fel ott tanyájukat, a mi biz még mélyebbre sülyeszti a parlament tekintélyét a legkiméletlenebb ellenzéki támadásoknál.

— Nem baj, nem baj! Én is szegény vagyok s így inkább összeillünk.

Szinte jól esett neki, hogy úgy történt. A tudat, hogy most már Éva is szegény. — bátorságot kölcsönözött neki egyszerre. Most már beszélni fog, most már nem jó zavarba. Milyen édes pillanat lesz az, — gondolta el Bogdán ur, — ha majd forró csókokkal halmozza el Éva szép fehér kezét és bevallja neki, hogy szereti, hogy imádja és fel fogja olvasni azt a verset is, melyet egy gyöngye, de roppant szerelmes pillanatában pingált az irodában miniszteri papirosera.

E közben hazaérkezett Éva. Bogdán jól hallotta, hogy valakitől halkán bucsuzik az ajtó előtt, de eszéig sem volt féltékenynek lenni. Hátát érzett az ismeretlen iránt, aki szives volt Évát hazáig kísérni.

Mikor Éva belépett, összerendezte, amint Bogdánra tekintett. Arca elpirult és inkább lihegte, mint mondá:

— Maga itt van?

Bogdánnak úgy tetszett, hogy még soha sem volt ilyen szép Éva kisasszony.

— Itt, itt — kiáltotta lelkesült örömmel és megragadta Éva kezét, melyet az önkénytelenül nyújtott feléje. Csak magát vártam, mert látni akartam. Hisz ha egy nap nem látom: aludni sem tudok. De most sietek, hogy holnap eljöhessenek, holnap nagy nap lesz, holnap... Istenem, de nem beszélék erről holnapig.

Hírek.

Pécs, 1896. január hó 23.

Nehéz gond.

Egy idő óta statisztikában utazom. Éppen tegnapelőtt mult egy hete, hogy befejeztem egy ily nagyobb szabású összeállítást, melyből megtudhatja a világ, hogy a szigeti város területén ludmellestések alkalmával összesen hány szál ludtoll és pihe kerül a kosarakba egy év alatt. Tegnap meg már ama szigeti városiak statisztikáját kezdtem meg, kik a jobb oldalukon heverészve tudnak csak csendes álomba merülni.

Est azonban nem fejezhettem be, mert a gazdasági hivatal e ténykedésben megakasztott. Felhívott ugyanis, hogy a város házában levő összes ingóságokat leltározzam s a leltárt a becsárrel együtt adjam be.

Ez már kemény dolog, keményebb, mint akár milyen körmönfont statisztika. Mert ami a leltározást illeti, azt csak megtudom cselekedni; de az ingó dolgok becsárát hogy meghatározom, ahhoz nem vagyok elég okos.

Mert teszem van az egyik hivatalos szobában három elkobozott pálinkás üveg s mind a háromnak az a különös ismertető jele, hogy alulról is, felülről is lyukas. Hát mit érhetnek ezek?

Azután van egy három lábú íróasztal, amelynek már két lába hiányzik s a harmadik láb eltünése is csak idő kérdése. Mert ha a szolgának rossz kedve lesz, azzal is éppen úgy tesz, mint a másik kettővel. Befűt vele.

Van továbbá négy paklira való svéd gyufa, de skatulya nincs hozzájuk.

Az ablak közt egy tábla hasaszalonna is volt még tegnap; de már csak a bürkéje van ott. A szalonnát némi részt elcsaklították az egerek.

Ha a szobát derekasan végig nézem, találok benne még vagy két vékára való port s egy debreceni kolbász hosszúságú pókhálót.

Most azon fű a fejem iszonyuan, hogy milyen árra becstüljem fent elsorolt valamiket. Ha valaki hirtelen segítségemre nem lesz, hát beleöszülök a gondolkodásba s nem fejezhetem be a statisztikát azokról, kik

Bogdán ur még kevés ideig gyönyörködött a szép leányban, aki szokatlanul hideg, levert és szórakozott volt. Aztán vette a kalapját és örömtől sugárzó arccal bucsuzott. Menetközben mosolyogva dörmögte magában:

— Holnap okvetlenül megkérem a kezét.

Mikor Bogdán ur eltávozott, Éva szinte durván fordult a szülőihez.

— Egy idő óta sem zsebpénzem, sem új ruhám. Immár vajamennyi kopott... Szégyenlek az utcára lépni. Azt mondják, hogy az irnokhoz koptam egészen.

— De édes gyermekem — csitította az az anya, — majd csak másképp lesz.

— Majd? Régen várok már. Mondják meg, mit akarnak velem?

Végre is ki kellett rukkolni az igazsággal!

Mikor Éva meghallotta, hogy ők szegények, idegesen felkacagott.

— Ugy? Tehát akkor lesz másképp, ha majd férjhez megyek. Azt hiszik, hogy az azal a kopott majommal egy járomba fogódzom és még nagyobb szegénységbe megyek. Nem, nem, kiáltotta, mindjobban kitörve s görcsös zokogással vetette magát a divánra. Darab idő múlva felállott és kitörölgette a sírástól megveresedett szeméit s többé nem szólt. Gondolataiba mélyedt. Ragyogó, szép ábrándok szövődtek össze-vissza lelkében. Színes, káprázatos világ nyílt meg képzelődő lelke előtt, ismeretlen, csábító vágyak hívták,

csak a jobb oldalukon heverészve tudnak csendes álomba merülni,

Hát astán a többi hivatalos szobák! Ott van a rendőrségi iktató, hogy többet ne emlitsék; meg a főkapitány ur szobája. Astán a közigazgatási kiadó hivatalos helyisége, azzal a csomó asztallal s minden asztal előtt egy-egy írásban görnyedő napdíjazással. No meg a házassági hivatal és a polgármester szobája.

Mire becstüljem az itten levő díszes butorokat?

Ki ad nekem, óh ki ad tanácsot?

Figurás.

Napirend 1896. január 23-án.

Naptár: csütörtök, jan. 23. — Róm. kath.: B. A. elj. — Prot.: Izaiás. — Görög-kel.: (1896. jan. 11.) Teodóz ap. — Zsidó: Schebat 8. — Nap két óra 39 perckor. — Nyugszik 4 óra 45 perckor. — Holc két óra 24 perckor. — Nyugszik 3 óra 57 perckor. Első negyed 3 óra 42 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 5 Celsius fok hideg; légnymás 760 — Kihátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változás nem várható.

Katholikus kör közgyűlése délután 4 órakor,

— (A beteg pécsi püspök.) A teljesen eszméletlenül fekvő nehéz beteg püspökhöz, családja tagjainak meghívására. Discher dr. fővárosi orvos ma beteg ágyához érkezett és a kezelő-orvossal, meg több meghívott orvossal konziliumot tartott. Ezután Discher dr. a püspök bal nyakszirtején egy véredényt felvágott, a mely akadályozta, hogy a püspök már 36 órája semmi táplálékot sem vehetett magához. Discher azt állítja, ha sikerül táplálékot beadni a szenvedőnek, úgy megmenthető, különben a katasztrófa elkerülhetetlen. Discher dr. a ma éjjeli vónattal visszautazik a fővárosba.

— (Somogyiak a millenniumi bandériumban.) A millenniumi bandérium fényes díszmenetében Somogyvármegye lovassapata is részt vesz, még pedig nem csupán a vármegye által felszerelendő lovasokkal, hanem egy urlovasok által kiállítandó csapatokkal is, melyet gróf Széchenyi Imre fog vezetni. A gróf már sok somogyi urat felhívott, hogy vegyenek részt a somogyi bandériumban és a legtöbb helyről igen jó választ kapott. Ennélfogva a somogyi bandérium nagyon szép és díszes lesz. (Hát a

édesgették a szinpompás világ felé, mely gyönyört, fényt és boldogságot ígért. — És gyöngye lelke beleszédült e káprázatos örvénybe...

Más nap Szöllös Bogdán nagy gálába igyekezett vágni magát. A megsárgult és kirostikázott gallérok közül kikereste azt, a melyik legkevésbé sárga és legkevésbé van kireszelve. A rostikákat a zsebkésével lenyiszitelta, a kézelőjét megfordította; a cipőjén egy pár kefe-taszítással fényesített még valamit. Haját, bajuszát rendbe szedte, a benzín szagot otkolonnal elkergette és néhány szem fodormenta cukrot vett a szájába, hogy az esetleges kurtassivar szagot ellensúlyozza. Egy pár kinyújtott és átizzadt keztyűt is szoritott a markába és így állított be Éva szülőihez.

Azok sápadt, remegő arccal némán tekintettek reá. Bogdán urral forogni kezdett a világ.

— Mi történt? kérdé és a hangja reszketett.

A szülők szó nélkül nyújtottak át egy levelet, amit Bogdán izgatottan kezdett olvasni: „Kedves Szöllös ur! Szülőimről értesültem, hogy földönfutó szegények vagyunk. Ezek után nem lehetek az ön neje. Elmegegyek és dolgozom önért, szülőimért és magamért. Utánam ne kérdezzenek, a dolgról

mi en k ?!) A somogyi uri kastélyok kamráiból előkerülnek a fényes díszruhák, családí ékszerek, fegyverek és nyeregzserszámok. A daliás termetű vesér bizonyára egyik leg szebb, legpompásabb bandériumot fogja vezetni a millenniumi ünnepélyen.

— (A Dalos-Egylet megalakulása.) A pécsi Dalos-Egylet, a mi legifjabb dalegyesületünk, megalakult. A tisztikar a következőkből áll: alelnök Brenner Ignác, igazgató Kőmives István, titkár Huziák István, pénztáros Lessk Ödön, ellenőr Bruszky Károly, könyvtáros Gaál István. A választmányt képezik Körtyvélesy Ferenc, Neischl Géza, Wagner István, Tyákits József, Wolf Kálmán és Klimó Jenő, működő tagok és Hamar Károly, Taisz József pártoló tagok. Az új egyletnek már tiszteletbeli tagja is van Dollinger András személyében.

— (Tűzoltó-bál Szent-Lőrincen.) A szentlőrinci önkényes tűzoltó egyesület, saját pénztára javára jövő hó 1-én táncvigalmat rendez. Belépti díj személy és családtagoknak 50 kr, nem tagoknak 1 frt.

— (A barostelepi olvasó és társas-kör.) f. é. február 8-án saját helyiségekben a pécsi zenekar közreműködése mellett zártkörű calico-bált rendez. A calico nem kötelező. Belépti díj személyenként 1 frt, családtagok 2 frt. Kezdeté fél 9 órakor.

— (Meggzökött a gyöngy-élet elől.) A katonai élet gyöngy-élet: ezt beszélt minden obsitos legény a faluban Schmidt Antalnak, de ő csak nem hitte el. Mindig rettegett a perctől, mikor katonának behívják s ez a félelem oly erős lett benne, hogy most, mikor a sorozásra jelentkeznie kellett volna a gyönki fősolgabírósnál: kapta magát meggzökött Simontornyáról, a hol lakott. A jelentkezés elmulasztása miatt aztán a fősolgabíró 20 frt pénzbírságot mért rá, a mit mivel úgy sem bír megfizetni, két napi áristommal kell kitöltenie. A szökevény hadköteles nyomozása iránt a fősolgabíró Gyönkről megkereste a pécsi rendőrséget is, hogy ha feltalálná a városban Schidt Antalt, rövid uton vegye be rajta a husz forint pénz büntetést, azaz hogy ülessen le vele a két napi fogságot. De úgy látszik másfelé keresett a gyöngy-élet elől menedéket, mert itt nem találják.

ne szóljanak senkinek. Ha visszatérek az öné leszek. Szerető Évája.

Bogdán szeméből csurgott a könny, a mint csókolta a levelet. Mikor lassanként magához tért, felszárította könyeit. Arca sápadt volt. Némán szoritotta meg az öregek kezét és ingadozó léptekkel távozott.

Egyenesen az irodába ment. Tintás Gedeon feltaszította az okulárját a homlokára és fujtatott csinált a két orcájából, a mint szuszogtatta a pipáját. Végig nézett a gavaléros Bogdánon s csak úgy magában dörögte:

— Még sikkasztó lesz belőle!

Hetek, hónapok teltek el azóta. Bogdán ur soha se mulasztotta el naponta megkérdezni Éva szülőitől:

— Érkezett e levél?

Azok szomorúan integettek:

— Nem!

Mindjárt egy éve lesz, hogy Évának semmi híre. Egyszer Bogdán ismét arra tévedt az irodából. Csak úgy szokásból kérdezősködött.

Az apa titkolni akarta a dolgot, de az anya sirva kiáltott:

— Érkezett levél érkezett, — bár ne érkezett volna.

Hivatalos levél volt egyik fővárosi kórházból, melyben Éva kívánságára értesít-

— (Hét éves pör) ért véget a napokban, melyet Sakovits Salamon bérlő indított Eizer János helybeli kereskedő ellen azért, mert az utóbbi Sakovits kívánatára a Biedermann-féle uradalomból szerzett be számára répamagot, és a mag kikelt ugyan, de nem lett belőle répa, hanem magba ment. Elmaradt 945 frt haszonért pörölte be tehát a kereskedőt. Mindkét fél ügyvédei kimerítették összes tudományukat, míg végre a tegnapi leérkezett kuriai ítélet Eizer javára döntött, elutasítván felperest és a költségekben is őt marasztalta.

— (Tolvaj fiu.) Özvegy Zerber Jánosné, kisgyűd utcai lakosnak, van egy tizenhét éves fia, a Gyuri. Ez a fiu, fiatal kora dacára, már megpróbálta a rossz életet, csavargók társaságában eltanulta, hogy a lopásért sosem csukják be az embert, ha — rajta nem csipik. A Gyuri fiu azonban mindennek dacára nem mert magának bátorságot venni arra, hogy a mások jogos tulajdonát lopja el, hanem azt fundálta ki, hogy meglopja az — anyját. Ugy is tett. Tegnapi este egy csomó ruhaneműt, meg egy pár megtakarított forintcskáját kilopta az anyja szekrényéből és azzal odább állt. Az özvegy mikor hazament, mindjárt észrevette a lopást és rögtön a fiát gyanúsította annak elkövetésével. S mert ismerte azt a kocsmát, hová a fia többi cimborái társaságában járni szokott, elfutott oda és csakugyan meg is találta ott a fiát, jókedvűen mulatva. Hanem a Gyuri gyerek egyszerre úgy elszontyolodott, mikor az anyja a rendőrséget kezdte emlegetni előtte, hogy nyomban visszaadta anyjának az ellopott pénzt s az eladott ruhaneműk árából a mi még megmaradt s hazament anyjával, megfogadva, hogy többé nem lop soha.

— (Kadétok öröme.) A katonai intézetek növendékei ezután még büszkébben fognak sétálni az utcán. Ma rájuk nézve nagyfontosságú rendeletet olvastak föl a monarchia minden kaszárnyájában. E rendelet szerint a katonai intézetek növendékei az altiszteknek — őrmestertől lefelé — nem tartoznak szalutálni.

— (Csókatermészetű asszony.) A rendőrség ma éjjel elfogta Bartolovits Anna, hely és foglalkozás nélküli csavargónőt, a ki csak nemrégiben szabadult ki a börtönből, hol hat hónapig adtak neki szál-

tették szülőit, hogy a szerencsétlen leány nehéz betegen ott fekszik.

— Szót se érdemel, kiáltott az apja. Tudni se akarok róla. Gyalázatba esett. Nem, nekem nem leányom... Hangja elcsuklott s a visszafojtott könyvek egyszerre előtörttek.

Bogdán már nem hallott ebből semmit. Lázás agya ismét elővarázsolta Évát ragyogó szépségében. Vére izzásba jött. Szemeiben az öröm sugara villant meg. Nem tudott, nem érzett, nem gondolt egyebet, csak azt, hogy most is imádatlansággal szereti.

— Elhozom őt, elhozom, kiáltott és ész nélkül rohant hazáig. Megtakarított pénzecskéjét összeszedte s az a gondolata, hogy akit úgy szeret megmentheti, minden nehézségen keresztül a haldokló Éva kórházhoz vezette.

Mikor a kórház tiszta, de szűk szobájába lépett, gyorsan hordozta körül tekintetét és kérdőleg nézett vezetőjére.

— Ez a, — suttogta halkán az ápolónő és egy ágyra mutatott.

A suttogó neszre szürkés színtelen arc emelkedett fel a vánkosról, szeméi mély üregükben fénytelenül forogtak s a vékony fehér foltos arcban irtózatossággal ismert romokban heverő bálványra. Szó nélkül roskadt a kórház mellé s faldokló sokogással hajta fejét a beteg párnájára.

látat különféle lopásoknak miatta. Ugy látszik azonban, hogy Bartolovits Annát csókatermészetűl verte meg a sorsa, mert alig szabadult ki a börtönből, már meglopta a szállásadóját, majd Gőnci Vincénétől lopott el ágyneműket, egy harmadik helyről ruhákat, végre egy negyedik ismerőstől egy asztalt, meg egy széket. A meglepott házonak feljelentették sorban a lopást, de a tettesre mindez ideig nem jött rá a rendőrség; míg aztán az utolsó lopási esetről kifolyólag nyomozást indított Bartolovits Anna ellen, a kit egy pályautcai kocsmában az éjjel el is fogtak. A csókatermészetű asszony első isben tagadta a lopást, de aztán Solényi rendőrbiztos keresztkérdéseinek sulya alatt felhagyott a tagadással, beismerve mindent s assal védekezett, hogy a lopásokra a nyomor kényeserítette. A tolvajt átadják a bíróságnak.

— (A hóhér otthon.) Bali Mihály hóhér lakása tudvalevőleg Tolnavármegye Fadd községében van, s ezt csak akkor hagyja el, ha valahol az országban akasztáshoz hívják. Bali Mihály különben igen csendes, barátságos ember, a ki teljesen gazdaságának és családjának él. Az idén az egészen nyarat dohánytermesztéssel töltötte s folytonosan földjein és kertjében dolgozik. Neki volt a legesebb dohányja, mit a beváltásnál a kincstári hivatalnokok méltán el is ismertek. Balit a faddi polgárság szereti, sőt bizonyos tekintély veszi körül; de alig is van lakodalom, keresztelés s dísznótór a faluban, a hová Balit meg ne hívnák.

— (A tisz és ötkrajcárosok.) A belügyminiszter, a pénzügyminiszter megkeresésére, ismételtén tudatta ma az ország minden törvényhatóságával s közöttük Pécs város és Baranyamegye törvényhatóságaival is, hogy az ausztriai értékű 10 és 5 krajcáros ezüst váltópénz a kösforgalomban folyó évi december 31-ig fogadható el, az állami pénztárak pedig 1898. december 31-ig veszik be e pénznemeket, melyek asután értéküket veszítik. E rendeletet mihestartás végett ez uton is közzük a lakossággal az illető hatóságok.

— (A pálinka áldozata.) Ma reggel a Péter-utcában egy részeg embert találtak eszméletlen állapotban, félig megdermedve a hidegtől. Ott feküdt a havas kocsiút közepén és szinte látásottak a hóban a nyomai, hogy mikor tekervényes utirány-

A haldokló leány csontvássá assott kezeit lassan kivonta takarója alól és megimitotta a Bogdán fejét. Intett az ápolónőnek, hogy segítsen s ezzel csendesen a sokogó férfi füléhez hajolt. Lassu, szaggatott hangon mondá:

— Bocsáss meg... a te szerető Évát, — Mélyen sóhajtott és lehunyta szeméit örökre...

Bogdán kísérte az egyszerű, jeltelen sirhoz. Könyes szemekkel térdelt a sir szélére s egy régi, jól őrzött levelet vett elő a zsebéből. A papírba földet göngyölt és rádobta a koporsóra.

Haza pedig elvitte a halál szomorú hírét.

Mikor felment a hivatalba, arca az át-szenvedett kínos isgalmaktól egészen sápadt volt. Letült az író asztala mellé és tágra nyitott szemekkel bámult maga elé. Majd nézett a levegőbe, üres, — semmit mondó tekintettel. Az öreg Gedeon szinte megrémült attól a rettenetes néma arctól, hanem azért elővette a rossz kötődő természetét és így azólt:

— Bogdán! hová tette maga az esetét! De Bogdán nem felelt semmit. Nem mondta, hogy eltemette azt messze-messze, egy elhagyatott, elfeledett, jeltelen sírba.

S e b e s i S a m u.

ban ballagott volna hasafelé, elvágódott, levertén lábairól a pálinka s ott maradt a földön. S hogy a hidegben egészen meg nem fagyott, az csak annak tulajdonítható, hogy a pálinka melegítette beltről. A résség emberben a járókelők Prásmár János napszámot ismerték fel, a kit astán beszélítették a közelben levő lakására és ott ápolás alá vették. A mi szükséges is neki, mert aligha el nem viszi a pálinka miatt kiállott fagyasztási kísérlet a sirba.

— **(Elfogott tolvaj.)** A rendőrség ma délután elfogta Wagner György, dárdai illetőségű cselédet, ki ez év elején Trebitscher Dani ecetgyáros szolgálata alá állt be, de három napi otlét után, f. hó 8-án megszökött, ellopván Gáspár Pál kocsiának a ruháját és esüt zseboráját. Itt bujdosott a városban, míg ma délután kézrekerült és Kovács Antal rendőrbiztos kihallgatván, a lopást be is ismerte, de perese a lopott tárgyakat nem tudta előadni, mert azokat régen eladta és az árát élte. Az elfogott tolvajt, a ki — bár még csak 29 éves — már egy ízben hat esztendei, másizben pedig tizennyolchavi fegyházbüntetést állott ki, holnap átkisérik a kir. ügyész-séghez.

— **(Zaidó temetés harangszóval.)** Gyöngyös-Melléken a napokban temették Adler József 64 éves rabbit. A rabbi nagy népszerűségnek örvendett a helységben s a lakosság valláskülömbőség nélkül szerette és tisztelte. A temetésen dr. Kohn Ármin szigetvári rabbi tartott gyászbeszédet, majd megindult a gyászoló közönség a koporsó után a temetőbe. Mikor a halottas szekérre emelték a koporsót, megkondultak a református templom harangjai és így harangozás kísérte a boldogulást egész a temetőig. A temetőben az odavaló református lelkész, Begedy Lajos tartott emelkedett hangú beszédet.

— **(Himen táblájáról.)** A farsangi időszak meglátszik az anyakönyvi hivatal házasulandók kihirdetési tábláján is. Egész csomó új jegyespár neve került a drót alá mult heti közlésünk óta s feltűnő, hogy a jegyespárok mindnyája katolikus vallású. Az új jegyespárok a következők:

Veitelmeier Szemelrott Máté, Szill — Piller Matild, Pécs;
Vincellér János, Pécs — Máski Rozália, Pécs;
Hosszu József, Pécs — Szandtner Katalin, Pécs;
Almási János, Pécs — Szenes Anna, Baán;
Szalay Mihály, Pécs — Illés Katalin, Pécs;
Molnár Kázmér, Mohács — Stepnicka Mária, Tolna;
Pilári József, Felső-Mindszent — Khul Anna, Gordisa;
Kiss Ferenc, Gálosfa — Pető Franciska, Pécs;
Schlapp Ferdinánd Pécs — Bajdisz Anna, Gyúd;
Gáspár István, Pécs — Oszvatics Ilona, Pécs;
Baranits János, Pécs — Pledecer Johanna, Pécs;
Denter István, Pécs — Técsi Vilma, Nagyszalonta.

— **(Kasszinóbál Szakoson.)** Csak életrevalóságnak adott kifejezést a szakcsi (Tolna m.) Kasszinó, midőn kebeléből vigalmi bizottságot küldött ki, hogy jótékony célra (szegény iskolások segélyezése és saját könyvtára javára) táncmulatságot rendezzen. A minden szép, jó és nemesért lelkesedő „bizottság” Maczkó László gyógyszerész elnöke alatt megalakulván, f. évi január 18-ra meghívót kibocsátotta. A már előre patriarchalis jó mulatságnak ígérkező táncestélyre a vidék számos elite családja jelent meg.

Pont kilenc órakor zendítette meg húrjait Lató János nagyvidéken ismert tamási-i kitűnő zenekara. Csupa öröm, csupa boldogság! Szinte hihetetlenül hangzottak az éjfél jót elhaladó időben felhangzó „szünóra” „szünóra” jelentések, mert az órák percek gyorsaságával haladtak. Szünóra alatt ki-ki az „Ó” oldalán iparkodott helyet foglalni, hogy segítsen siettetni a felszolgálót, — mert hát jó volna újra „ujráz” ni. Az első pezsgős üveg eldurranásánál Nagy József leperdi tanító „Viribus Unitis”-ből kiindulva üdvözlé a vigalmi bizottság tagjait, annak elnökét s a kaszinó tagjait, mint olyanokat kik ily élvezetes estét szerezni a vidék gyöngyfialaságának — hajlandók és szivesek voltak; egyben kérve őket, hogy e kitűnő kezdésből a jövő jó folytatását ne mulasszák el. — Horváth László jegyző millennáris estélynek nevezé el a mait, a vendégek egészségére emelé poharát. A nem pirkodó hajnalig, de kivilágos reggelig tartott fesztelen és vidám szakcsi „táncestélyről” mindenki azzal a tudattal és érzéssel távozott; hogy nagyon rövid volt az éjjel. — A négyeseket 30 pár táncolta. Jelen voltak: Jagicza Istvánné (Leperd) Maczkó Lászlóné, Csullay Jánosné (Dolmád.) Nagy Józsefné (Leperd.) Schamorziinné, Horváth Jánosné (Kórji.) Kulcsár Józsefné (Szántó.) Balazatics Kálmánné, Kovács Pálné (Koppány.) Horváth Lászlóné, özv. Horváth Jánosné, Szillyné, Konkolyiné, Jagicza Emmike (Leperd.) Albrechtovich Margit (Simontornya.) Spuller Ella (Bpest.) Csullay Terka (Dalmand.) Horváth Mariska (Kónyi.) Kulcsár Irma (Szántó.) Szilly Rózika, Kovács Nina (Koppány) Schamorziil Karolin és Mariska k. a. stb.

— **(Brutális férj.)** A siklósi-országot végén tegnap este 9 óra tájban egy kocsmában elött egy fiatal, beteges asszonyka sirdogált. A ki nem kérdezte tőle, az is tudhatta, mi az oka sirásának, mert kihallatszott a kocsmából egy mulató ember rikoltozása, ki pohárcsengés és leányok kacagása mellett mulatott odabent. A kocsmajátó elött sirdogáló asszony férje volt a kocsmában mulató ember, Vieder János, napszámos, a ki midőn valahogy megtudta, hogy a felesége kint van az utcán a kocsmában elött, felbőszülve rohant ki és ütlegelni kezdte a szegény asszonyt. Az csak tűrte egy darabig, majd könyörgésre fogta a dolgot és hívta haza az urát, hol két kis gyermekük a hideg szobában didereg. De a részeg ember nem ment, hanem a helyett össze-vissza verte az asszonyt, kiabálván, hogy mért kaborol este az utcán, mért nem megy haza dolgozni. A brutális férjtől végre is a járókelők szabadították meg a megkínzott asszonyt, a ki midőn kérdezték tőle, hogy miért nem jelti fel kegyetlen urát a rendőrségnél, sirva felelte: „Nem tehetem; hogy is tenném, hiszen az — uram.”

— **(Kettős öngyilkosság.)** Bonyhádön a szőlőcsész fia a Kálvária hegyen, a kápolna mögött halva találta Kis Pál pincért és kedvesét Leopold Annát. Mellettük ott feküdt a revolver, mely rögtön elárulta, hogy a két szerencsétlen teremtés öngyilkosságai vált meg az élettől. Az esetnek igen érdekes előzménye van. Kis Pál a csinos arcú, fiatal pincér, a Lengyel-féle szállodában volt alkalmazva. Négy hónap óta szolgált a vendéglőben s ez alatt szoros viszonyt kötött Leopold Annával, Tóth Radó járásorvosnak szintén igen fiatal és feltűnően csinos szobaleányával. A szerelmi viszony annyira bensősévé vált, hogy a két fiatal szív baján csak az anyakönyvvezető segíthetett volna, de Kis Pál szülei, gyermekük fiatalága miatt, tudni sem akartak a házasságról. Szilveszter estélyén a szerelmesek elmentek az „Arany orozlán” vendéglőbe, ott éjfélig mulattak, aztán szobát nyitattak. A leány anyja értesülvén erről, elment a vendéglőbe, hogy haza vigye

leányát. Megtalálván leányát, keményen megleckéztette és a 17 évesnél nem idősebb Palival együtt haza indította őket. Utközben a nagy sötétségben a szerelmesek megugrottak a mama elől s azóta nyomuk veszett. A leány anyja, a ki szegény özvegyasszony s kinek férje is pár év előtt agyonlőtte magát, kétségbeesve kereste leányát mindenütt, de hiába. A hatóság Budapesten, N. Dorogon és itt Pécsen is köröztette őket, ahol rokonaik vannak, de sikertelenül. Most végre harmadfél hét után véletlenül akadtak holttestükre. A szerelmesek félarccal a földön, egymással szemközt fordulva feküdtek szorosán egymás mellett. Köztük feküdt a gyilkos revolver, mely a pincér keze mellett hullott le. Ebből következtetni, hogy a fiatal ember lőtte meg Leopold Annát, aztán magára sűtötte a fegyvert, melynek golyója a leányt szíven találta. Kis Pálnak pedig fejébe fűdött a másik golyó. A holttestek már osztásnak voltak indulva.

— **(A tűzoltó-bál számadása.)** A f. hó 11-én tartott tűzoltó-bálon felülfizetni szivesek voltak: Vaszary Gyula, Fonciére bizt. társ., Somogyi Károly 10—10 frtot, Cseh Mária, Zsinkó István kanonok, I. magyar ált. bizt. t., Matyasovszky Jakab 5—5 frtot, Erreth Kálmán, Zsolnay Miklós ifj. Vogel János, Grün József 4-50—4-50 frtot, Marx Nándor, Sedevy Ferenc 4—4 frtot, Schlauch Imre, keresk. iparkamara 3—3 frtot, Spitzer Béni, Hoffmann Károly, Wachauer Károly, Scholz Gyula 2-50—2-50 frtot, Dr. Egry Béla, Hillebrand Ferenc, Dr. Flóris Endre, Sillay Béla, Dr. Bózsa (Siklós), Adria bizt. t., Ruepprecht János, Horvát D., Nick A. K., Gánter Ferenc, N. N., Szoboszlai (Szászvár) 2—2 frtot, Kremling Károly, Hirczy Ferenc, Merk István, Ruepprecht István, Göbel Kálmán, Hanny Gábor kanonok, Ludvig Károly, Egyed Ernő, Engel A. és fiai 1-50—1-50 frtot, Szabó főhadnagy, Weisz Kálmán, Frankl Izidor, Müller Károly, Fektér Ferenc, Weber János, Mayer Károly, Zelms Gyula, Horvát Antal, Mandel Otto, ifj. Weidinger F., Schab-hüttel Hugó, Telegdi Ármin ifj. Bedő Imre, Kohárics N. János, Kreneisz Gáspár, Keszler Sándor, Rostás Géza, Romaisz György, Szabó Sándor, Ress Lajos, Strausz I., Marks N., Dr. Czirer Elek, Tausz Vilmosné, Taizs József, Barics János 1—1 frtot, Schönwald Imre, Pista bácsi, Benczenleitner J., Walla Ferenc, Filipovits József, Lauber Viktor, Pataki N., Muldini József, Klein Károly, Körösty József, Forró őrmester, Dorn Lajos, Ritzl Péter, N. N., Vági Mihály, Donner József, Sebők Gyula, Levitzky N., Ptacsek Viktor, Dr. Igaz Béla, ifj. Lauber Rezső, ifj. Littke József, Futima hadnagy, Vaniss Sándor, Szikorszky Taddé, Rauss József, Szigriszt Lajos, N. N., N. N., N. N., Kulin Henrik 50—50 krt, kilenc N. N. 1 frt 80 krt, Gulyás József 20 krt, Reiner Ferenc 20 krt, Deutsch N., Krasz Péter, Hajek Vencel, N. N. 10—10 krt. — Dr. Silberfreund Lipót testületi orvos gyűjtése a mentő szekrényre: Schapringuer Gusztáv 5 frt, Hirschfeld Samu 2 frt, Kende Güi, Dr. Deutsch Zsigmond, Dr. Nemes Vilmos, Kondor Béla, Tichay Alfred, Fürst Lipót, Dr. Blau Adolf, Grün Ignác, Schwabach Zs., Guttmann Zs. 1—1 frt, Trebitscher Dani, N. N., Dorner N., Müller Soma, Grünbaum Albert, Strausz Béla 50—50 kr. Az összes bevétel 282 frt 50 kr., kiadás 148 frt 30 kr., tehát 134 frt 20 kr. maradt az egylet céljaira, mely szegény egy szerkocsit fognak beszerezni. A felülfizetőknek és adakozóknak mély köszönetét és háláját ez uton fejezi ki a tűzoltó főparancsnokság.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

(Az osztályosorajáték sikere.)

A legridegebb pessimismus is megszűnik, ha látja, hogy a szerencsejáték terén még mindig lehet sikereket elérni. Az alig néhány hónap előtt lefolyt „Magyar Osztályosorajáték“ megértette mindenkivel rendkívüli előnyeit, minélfogva az igyekezet, hogy abban részt vegyenek, oly általános, mondhatni oly önkénytelen vágyat képez, minő semminemű más sorajáték papírjainál nem észlelhető. Lehetséges, hogy ezen fenomenalis jelenséghez az első sorsjáték eredményei is nagyban hozzájárultak, hogy t. i. a nyerők rendkívül nagy száma eme sorsjegyek jó hírét elterjesztették; valószínűbb azonban az, hogy a „II. Magyar Osztályosorajáték“ játékterve, mely hasonlíthatatlanul kedvezőbb, mint az I-és, indítja a sokaságot, hogy ezen sorsjegyek birtokába jutva, szerencsét próbáljon. É. itt mindjárt fel is említjük, hogy ezuttal a nyereményesélyek oly kedvezők, mint egyáltalán csak gondolható: 120,000 kibocsátott sorsjegy közül 45,007 darab nyereményekkel huzatik, köztük oly magas összegekkel, melyek még egy nábobot is kiélégíthetnének.

A „II. Magyar Osztályosorajáték“ három osztályba osztott; egy-egy osztályra érvényes sorsjegyek ára 20 frt; azonban teljes (mindhárom osztályra érvényesül biró) sorsjegyek is kaphatók. Ha valamely teljes sorsjegyek a száma már az első osztálynál nyer, úgy birtokosának a nyereményösszegegen felül az értéktelenné vált sorsjegyek második és harmadik osztályára befizetett összege is visszafizettetik. Ugyanaz áll akkor is, ha a teljes sorsjegy a második osztálynál nyereményül huzatik, mert akkor a harmadik osztályra való érvényességeért befizetett összeg adatik vissza a nyereményen felül.

Hogy oly egyéneknek is hozzáférhetővé tétessék a „Magyar Osztályosorajáték“, kik egész sorsjegyért 20 forintot vagy nem áldozhatnak, vagy áldozni nem akarnak, kiadatulak hussad 1 forint, tized 2 forint és felsorsjegyek 10 forintért.

A első osztály huzása már f. é. február 5—8-ig tartatik meg mindazon személyiségek jelenlétében és felügyelete alatt, kiket a magas magyar királyi kormány a törvény rendelkezéséhez képest kirendel. Előreláthatólag a huzás előtti közvetlen napokban a sorsjegyek iránti vételkedv rendkívüli tolongásban fog nyilvánulni, miért is mindazoknak, kik csekély kockázat mellett oly rengeteg nyereményesélyeket nyújtó játékban résztvenni óhajtanak, becses figyelmébe ajánljuk, hogy igyekezzenek mielőbb a „Magyar Osztályosorajáték“ sorsjegyeinek birtokába jutni. Minden körülmények között az az egy bizonyos, hogy a „Magyar Osztályosorajáték“ már is legszebb diadalát üli. — Az osztályosorajáték főelárusítója: a világhírű Heintze Károly cég Budapesten.

Művészet, irodalom.

○ **Cifra nyomoruság.** Szép számú közönség előtt folyt le tegnap Csiky Gergely e nagyhatású színművének előadása, melynek még mindig nagy a vonzó ereje, dacára annak, hogy manapság már sok megváltozott az életben azóta, hogy jeles költőnk ezt a művét megírta, mert manapság pl. az állam nagy deficitje — legalább a papiroson már eltűnt a költségvetésből s az állami hivatalnokok helyzete is javult; persze a napidíjasok sorsa most is még nyomoruság, a melyet még cifrának sem lehet mondani. A szereplők közül Balogh Etel (Eszter),

Peterdit (Bálnai), Follinuszt (Poprády) és különösen Desséryt (Csoma napidíjas) kell dicsőretni (kiemelnünk). Bella szerepét Kalmár Pirokska helyett Polgárné vette át s ha különös babérokat ezzel nem is aratott, annyit mégis el kell ismernünk róla, hogy becsülettel állta meg helyét. A közönség iránt való figyelmetlenségnek kell azonban kijelentünk azt, hogy a szerepváltozást az előadás megkeszítése előtt a rendezőség jelezni sem tartotta érdemesnek.

T a n u g y.

× **Iskolalátogatókról.** Az iskolalátogatói intézményt nagyobb arányokban és szélesebb alapokon fejleszteni szándékosik a vallás- és közoktatási miniszter s erre néve tudvalevőleg már meg is tette a kezdeményező lépéseket. Az eddig beérkezett jelentések szerint az ország legtöbb vidékén előkelő és tekintélyes férfiak hajlandóknak nyilatkoztak az iskolalátogatói tiszttel elvállalására. A miniszter megkérdezte a felekezeti főhatóságokat is, az új szervezést, melytől a népoktatásügy fejlesztése érdekében igen üdös eredményeket vár, a felekezeti asszeptibilitások lehető tekintetbe vételével óhajtván keresztül vinni. Az iskolalátogatók számára a miniszter, mint értesülünk, részletes utasítást dolgozott ki. — Az iskolalátogatói intézményt azonban aligha fogja praktikusabbá tenni ez az intézkedés, mint volt eselőtt és az ma is, még pedig a következő okokból. Az iskolalátogatói tiszttel bizony mindenkor csak tisztség marad, olyan, a mi titulus sine vitulo. Már most nagyon gyakran elő fog fordulni az az eset, hogy az iskolalátogató kitűzi maga elé a napot, melyen megláto-

miért én oly hirtelen, otromba módon, jelentettem ki ön előtt kilételemet; ez az oka, a miért én önnek a szemem előtt megcsóváltam a bosszu szövétnekét, mely engem megemészt és elpusztit mindent az ön környezetében, ha azt eloltani nem törekszik. Mindazokat az áldozatokat, a melyeket meghoznék önnek egyetlen mosolyáért, feleslegesnek tartja, sőt előre is lábbal tiporja, mert ön azt hiszi, hogy boldogsága földulhatatlan. Vajjon így lesz-e ez mindig? Eljön majd az óra, a midőn egy hű szívnek a támogatása vigasztalhatja csupán meg szétfoszlott illuzióiért. Ön szerette s talán még most is szereti azt az embert, a ki kétségkívül gondosan palástolgatta multját ön előtt. Azonban a való igazság előbb-utóbb kiderül, a jelleme meg-szilárdulnak, a kijátszott jóhiszeműség föllázad és ön csak kimondhatatlan irtózáttal gondol Fontenèves Károlyra, a nők emez örök és állandó veszedelmére . . .

— Ne gyalázzon ön senkit! Ne gyalázzon mást, mint engem! — kiálta föl Cecilia, a ki, hogy férjét oltalmazhassa, hősiiesen legyőzte ama zsibbadságot, a mely rajta először erőt vett. — Fontenèves gróf elhallgathatta volna előttem multját, melynek zaja sohasem hathatott volna el hozzám. De mielőtt nőül vett, mindent elbeszél nekem. És én a fölmentvényt, melyben az igazságszolgáltatás és minden tisztességes ember részesítette, szintén nem vontam meg tőle.

— Legyen, asszonyom! Ön nem félt fényes kárpótlást nyújtani Fontenèves Károlynak véres multjéért. De legyen ön épp olyan kegyes és méltányos hozzám is, mint ő hozzá volt. Nem érdemel-e meg ugyanannyit a megsejyénített, vérig bosszantott, nevetségessé tett kedves, a ki nem tudott oly könnyen felejteni, mint a gróf?

— Ó, a mult! — mormogta Cecilia angolul.
— Szólt ön valamit? — kérde Savarése.
— Semmit! — viszonzá a nő franciául elég szilárd hangon. — Hallgatom önt.
— Midőn valahára újra láttam Fontenèves gróft, — folytatá Savarése, — először is az volt a szándékom, hogy szemébe mondom az igazságot, rendelkezésére ajánlom magam s átveszem Mártát, leányomat.
— Leányát! — kiálta föl a grófné kétkedve és fájdalmasan. — Ó, ön nem mond igazat, uram; nem mond igazat!

Könyes szemmel, de szilárdan tekintett a grófné Chanterive felé.

— Az a gyermek a férjemé! — tette hozzá erélyvel. — Én védelmezni fogom őt, ha életembe kerül is!

— Az öné, asszonyom? — kérde Savarése, kinek arca fagyos volt és oly fehér, mint a márvány. — Az a gyermek az öné? Ó, ez kissé tulzott állítás! Ó a férje . . . talán . . . a törvény előtt. De nekem leveleim vannak Fontenèves Blankától, melyek bebizonyítják, hogy Mártha kizárólag az én leányom s az anyák vallomására mégis csak fektetnek némi súlyt, asszonyom.

— Önnek levelei vannak? . . .

— Bizonyára, és kész vagyok azokat férjének megmutatni. Ő nem fog kételkedni. A fölött sohasem fog kételkedni, hogy én az ő első nejeinek kedvese voltam. Csak pár sort kell írnom és rögtön ráismer kérésomra, mert én a Blanka leveleire válaszoltam . . . Cecilia támoLygott.

Savarése karjaiban tartá fenn a fiatal asszonyt. Ama néhány másodperc, a mely alatt a grófné,

gatja az iskolát. Igen ám, de épenapra jön közbe valami olyan tennivaló, a mit ha elhagy, talán még anyagi kárt is szenved miatta. Miben van most már oly nagy mértékben kifejlődve a kötelességérzet, hogy egy sine vitulo olvállalt titulus kedvéért anyagi kárt okosson magának. Így aztan beáll az a körülmény, hogy egész tanévfolymában alig lép be egy iskolalátogató is az iskolába. A tanítás menetére s főképp annak ellenőrzésére pedig édes kevés hatása lesz ez intézménynek. Mert a tanítást megítélni és azt ellenőrizni csak arra hivatott és képzett emberek tudják, nem pedig műkedvelők. Legjobb lesz tehát, ha a tanfelügyelők iskolalátogatási teendőit rendesi a miniszter ur s az uti általány felemelése s a burokratikus munkák kevesbítése által alkalmat ad a tanfelügyelőknek az iskolák rendszeres látogatására.

Farsangi naptár.

Január 25.: Altisztek táncmulatsága. — A kádársegédek szakegyletének táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban. — „Pécsi Dalárda“ táncal egybekötött dal-estélye. — A szigetvári olvasó egylet táncvígalmá.

Január 29.: A „Pécsi korcsolyázó-egylet“ táncestélye a Schwarz-féle „Vigadó“ termében.

Január 30.: Vörös kereszt egylet táncestélye Dombóvárott a „Koroná“ban.

Január 31.: A dombóvári társaskör táncestélye.

Február 1.: A tornaegylet jelmez-estélye a Vigadóban. — Az orsz. vörös-kereszt-egylet pécsi fiókjának álarcs bálja a Hattyuban. — Vasuti munkások táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban. — A társaskör

táncestélye Siklóson a Pelikánban. — A szentlőrinci önkéntes tűzoltó-egylet bálja.

Február 3.: Herczenberger József táncitanító táncestélye a Vigadóban.

Február 5.: Herczenberger József elite-bálja a Vigadóban.

Február 8.: A pécsi helyőrség tisztikarának második estélye a Vigadóban.

— Veterán-segélyző-egylet táncmulatsága a Scholtz féle sörházban. — Zenekedvelők egyesületének tréfás estélye a Hattyuban.

Február 13.: Herczenberger József polgári bálja a Vigadóban.

Február 15.: Jogász-táncestély a Vigadóban.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése jan. hó 21-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szilágyi Dezső elnöki megnyitó beszédében bejelentette, hogy Apponyi Albert gróf beadta ismeretes indítványát, kéri a Házat, hogy a tárgyalást a szombati ülésre tűzze ki, a mi általános helyesléssel elfogadtatott.

Ugron Gábor örömmel üdvözlí az indítványt, mert a választások tisztasága mindnyájunk érdeke.

Ezután elnök bejelentette Dániel László orsz. képviselő lemondását.

Mint előadó, Gajáry Ödön tartotta meg zárbeszédét, melynek során jelezte, hogy a nyujtott békejobbot örömmel fogadja el.

Holló Lajos zárbeszédében ismételve reámutatott a közigazgatási visszaélésekre; ajánlotta határozati javaslatát elfogadásra.

Percel Dezső belügyminiszter hosszabb beszédben felelt.

Szavazás történnvén, a Kun Miklósd kivételével valamennyi határozati javaslatot elvetették és így a belügyi tárca költségvetését általánosságban elfogadták.

Ezután a részletes tárgyalás következett.

Apponyi javaslata ugyanasz, a melyet 12 pontba foglalva már elmondott a Ház ülésében és lapunkban is ismertettük.

TÁVIRATOK.

— Megkorrigált hivatalos lap. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A hivatalos lap mai számában szives elnézést kér, hogy „t é v e d é s b ő l“ hozta Guttenberg osztrák miniszter kinevezését. Erre a vezeklésre rászolgált Vadenay szerkesztő, mert ilyen becsempészést nem tűrhet el a közvélemény.

— Királyok találkozásá. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Nigra gróf bécsi olasz nagykövet megbízott, hogy kieszközölje királyunk elhatározását az olasz királlyal való találkozásra nézve.

— Bismarck halálhíre. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsből ma reggel Bismarck halálhíre jött a fővárosba; délben azonban megcáfolták. Börze-manőver volt.

Laptulajdonos
SAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

ki a félelem uralma alatt állt, keblén tartá, hirtelen megváltoztatta Savaréze nek a hangját.

— Cecilia, — szólt halkán, felindulástól remegő hangon, — térjen magához és ne féljen többé. Hát mit sem értett beszédemből? Mit sem talált ki? Én elfeledtem, hogy atya vagyok; elfeledtem, midőn a grótot újra láttam, hogy ő gyilkos; mert őn ott állt a közelében s mert egész lelkem őn felé szállott s nem akartam többé másért élni, mint azért, hogy őnt szerethessem.

— Hogy engem szeressen! — kiáltott föl a fiatal nő, újra visszanyerve erélyét s hevesen taszítva el Savaréze-t magától.

A grófné megvetőleg mérte végig szemével.

Majd élénken s növekedő méltatiankodással mondá:

— Ön az imént minden himezés-hámozás nélkül bevallotta előttem, hogy őn volt a toulouse-i pörben a méltán megvetett kedves; hogy Mártha az őn leánya; hogy férjemet meg akarja ölni és végre kinyilatkoztatja, hogy engem szeret. Ennyi az egész? Elég-e ez? Ó, őn határozottan aljas ember, mert bizonyára vannak nők, kiket az ily vallomás okozta félelem lesujtott volna, s kik őnt hallgatva, lábaihoz rognak vala a halálos ijedtség miatt. Ön még csak részegséggel sem mentheti magát, midőn oly hidegvérrel utánozza azokat a katonákat, kik valamely város kirablásánál ökölcsepásokkal kábitják el a megrémült hajadonokat, hogy aztán hatalmukba kerithessék. Ön becstelen ember, Savaréze Tanneguy ur . . . becstelen!

— Ez az őn véleménye, asszonyom? — kérdező a férfi, oly pillantást vetve feléje, mely épp ugy feje-

zett ki gyűlölséget, mint hó vágyat. — Majd megváltoztatja őn azt remélem, ha férjével párbajra szállok.

Cecilia összerázkódott.

— Fontenèves gróf, — mondá aztán, — nem verekedhetik önnel. Ő férj és apa. Oly emberek egyébiránt, mint őn, mit sem törődnek azzal.

— Akkor az ilyen emberek önmaguk szolgálatnak maguknak igazságot, asszonyom: megbosszulják magukat, halálos bosszút állanak . . . Azonban Fontenèves gróf, higye meg őn, nem fog az elégtételadás-tól visszariadni és én követelni fogom azt tőle.

Aztán mélyen meghajtva magát, két-három lépést tett, mintha távozni akarna.

A fiatal nő nem hívta vissza. Mintha oda lett volna szegezve, oly mereven vesztegelt helyén, erőt véve rajta a félelem s gyötörtetve ama vad, benső harctól, mely lelkét betölté.

Savaréze észrevette ezt az ingadozó magatartást és a rémültséget, mely annál nagyobb volt, mert Cecilia tökéletesen ismerte a grótot és tudta, hogy Savaréze-nek első fölhívására képes volna kardot ragadni.

Savaréze megállott és nyájas arccal közeledett.

— Valóban, — folytatá, — őn grófné, nő létere is engedi ezt a véres harcot örökletessé tenni! Nem akarja, hogy a könyörtület lelkemben megszilárduljon! Pedig őn azt belém csepegtette attól a pillanattól fogva, mióta megláttam. Fontenèves gróf a gyűlölség és bosszú emberét teremté belőlem; ellenben őn a bocsánat és gyöngédség emberét. Meglehet, hibáztam, a mennyiben szerelmemet nem egész életem föllaldozásával iparkodtam bebizonyítani önnek. De a szívet nem lehet türelmre erőszakolni. Onkéntelenül is leleplezi a titkokat, melyektől élet, vagy halál függ. Ime, ez az oka, s

**A legszebb
meghívók,
tánczrendek,
eljegyzési,
esketési és
látogató jegyek
készítettnek**

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.

Magyar OSZTÁLY SORSJÁTÉK.

Az I. osztály huzása
február 5—8-ig

Legnagyobb nyeremény legkedvezőbb esetben

egy millió.

FŐNYEREMÉNYEK:

600.000, 400.000, 300.000,
200.000, 2 á 100.000, 80.000,
2 á 60.000, 4 á 40.000, 2 á
30.000, 2 á 15.000, 7 á 10.000,
14 á 8000, 34 á 6000, 16 á
4000, 120 á 2000, 226 á 1000.

45.007 pénznyeremény

9.200.000 korona összértékben
készpénzben, minden levonás nélkül.

I. osztályu sorsjegyek árai:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
20.—	10.—	2.—	1.— frt.

Mindhárom osztályu teljes sorsjegyek árai:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
60.—	30.—	6.—	3.— frt.

Ajánlja és szétküldi az összegnek posta-
utalványon való előzetes beküldése
mellett, vagy utánvétellel is

Heintze Károly Budapest, Szervita-tér 3. sz.

Ajánlott levelek portója és nyereményjegyzék díja fejében I. osztályu sorsjegyek megrende-
lésénél 25 kr., teljes sorsjegyek megrendelésénél ellenben ajánlási portó és 3 nyeremény-
jegyzékért 50 kr. küldendő be.